

איפה סניצנודאל?

רני סמרטוטני הסתכל דרך החלון ופתאום קרא "הביטו! השדון הוקי לקח את כל תרנגולות העוגה וברווזי העוגה. ראיתי איך הוא מכניס אותם לשק שלו!"

"אתפוס אותו וארביץ לו שוב" קרא סניצנודאל ורץ לדלת. השדון הוקי ראה את סניצנודאל ומיד שם את השק על כתפו והתחיל לרוץ מהר, כמה שרק יכול היה. וסניצנודאל הנחמד רץ אחריו. אבל למרות שסניצנודאל רץ מהר מאוד, הרי שהוקי רץ מהר יותר. שניהם רצו מעל בולי העץ ודרך השיחים עד שהשדון הגיע לבית מוזר. הוא נכנס פנימה וטרק את הדלת אחריו.

סניצנודאל עוד לא ראה בית כזה מעולם. בקומת הקרקע היה חדר אחד ומעליו שלושה חדרים זה מעל זה. סניצנודאל ניגש לדלת ודפק בה בחוזקה באגרופו. "מי שם?" שאל השדון.

"זה אני!" קרא סניצנודאל "ואני רוצה שתפתח מיד!" "הה... הה... ידעתי מיד שזה אתה" צחק השדון "רק רציתי לראות אם לא תתחפש למישהו אחר!"

"אם לא תפתח את הדלת, אשבור אותה!" קרא סניצנודאל.

"אך, מר סניצנודאל, אתה יכול לדפוק כמה שרק תרצה כי זאת דלת פלדה, והייתי רוצה לראות סניצנודאל כזה שיכול לשבור אותה."

"אז אשב פה עד שתצא, ואז אתה יכול לצפות לכמה מכות טובות." "ואני לא אצא" ענה השדון הוקי. וסניצנודאל שמע איך

הוא עולה במדרגות.

"תרנגולות וברווזים יספיקו לי להרבה זמן" אמר השדון הוקי לעצמו "אז סניצנודאל יעשה רעב קודם ויחזור לאנשי העוגיות. כך אוכל לצאת בלי שיכה אותי."

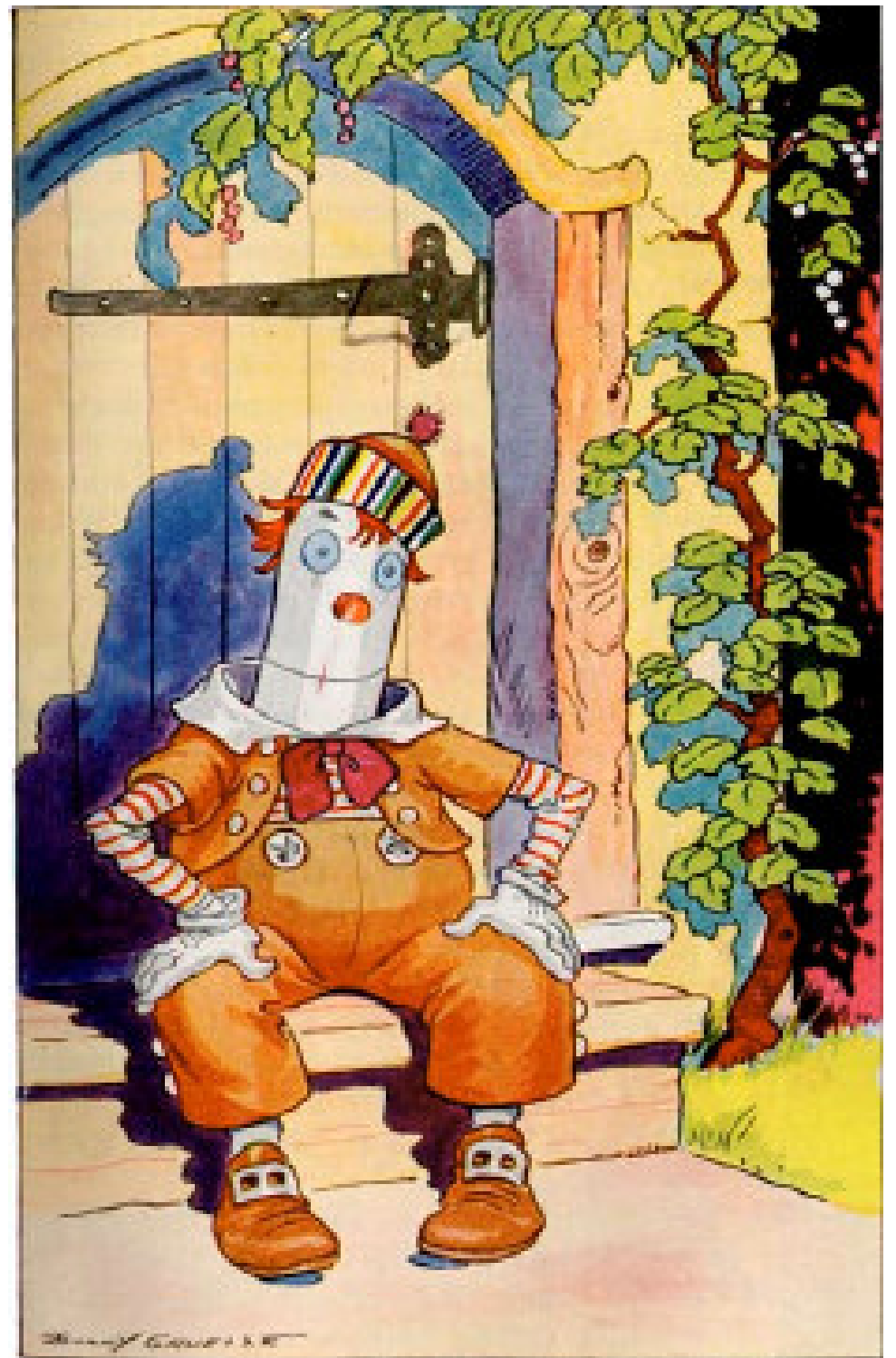
אלא שהשדון הוקי לא ידע שסניצנודאל, לפני שהגיע למשפחת העוגיות, לא אכל שום דבר פרט לכריכי רוח. ולכן גם עכשיו, כשנעשה רעב, הוציא אולר מכיסו והכין לעצמו ערמה של כריכי רוח על מפתן הבית. ואז אכל אותם ולא היה רעב כלל.

השדון לא יכול היה לראות את כריכי הרוח האלה ולכן צחק "הה.. הה.. סניצנודאל עוד מעט יעשה רעב!" אך סניצנודאל לא נעשה רעב. הוא רק ישב שם וחיכה. בינתיים החשיך, וכשסניצנודאל לא חזר לבית העוגיות אמרה רותי סמרטוטי "אני לא מבינה מה קרה לסניצנודאל. הייתכן שהוא עקב אחרי השדון הוקי והלך לביתו במערה?"

איש לא ענה, כי איש גם לא ידע זאת. "אולי סניצנודאל תפס את השדון ומרביץ לו" אמר מר עוגית.

"יתכן" ענה רני סמרטוטי "אך קשה להאמין שהוא מרביץ לו כבר שעתיים."

רותי סמרטוטי לא רצתה ללכת לישון כל עוד סניצנודאל לא חזר. אך אחרי שנעשה כבר מאוחר כולם הלכו בכל זאת לישון. ובזמן שהם ישנו, סניצנודאל האמיץ נשען על דלת הבית, ונרדם גם הוא.

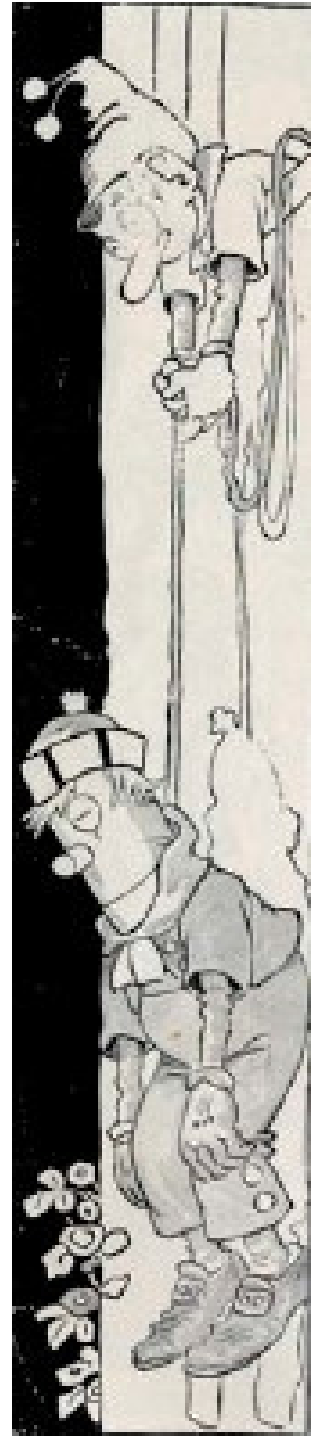
"אקח את כלב העוגית ואלך בעקבות סניצנודאל" אמר רני סמרטוטני.
ורני סמרטוטני קרא לכלב העוגית ויחד הלכו בעקבות סניצנודאל עד שהגיעו לבית המוזר.

הכלב התחיל לילל וקפץ על הדלת.
"מה אתם רוצים, שם למטה?" קרא השדון הוקי כשהוא מביט מחלון החדר העליון.
"אנו רוצים את סניצנודאל" ענה רני סמרטוטני.
"סניצנודאל לא כאן" אמר השדון הוקי.
"זה שקר גס!" קרא רני סמרטוטני "הוא כאן אצלך

"אפתיע אותו" אמר השדון ובגיחוך הוריד על סניצנודאל חבל מהחלון שבקומה העליונה. החבל נכרך סביב לסניצנודאל ואז השדון הוקי משך אותו למעלה, לחדר שבמעלה הבית. איש מלבד השדון הוקי לא ידע כמה זמן ישן סניצנודאל. אך כשהוא התעורר מצא את עצמו יושב בכיסא, עם ידיים ורגליים קשורות כך, שלא יכול היה לזוז בכלל.

"תוכל להתפתל ולהסתובב כמה שרק תרצה" צחק השדון הוקי "קשרתי אותך בקשרים של שדונים ורק שדונים יודעים איך להתיר אותם."
למחרת בבוקר, כאשר רותי סמרטוטני וידידיה התיישבו לארוחת הבוקר, שאל מר עוגית "למה סניצנודאל לא חזר הביתה אמש?"
"באמת" ענתה רותי סמרטוטני "אני חוששת שקרה משהו לסניצנודאל הנחמד שלנו."

ואתה יודע זאת היטב, מר השדון הוקי." "אז שתדע, רני סמרטוטני" צחק הוקי "לכדתי את סניצנודאל וקשרתי אותו לכסא ואקח מטחנת בשר ואעשה נקניק מסניצנודאל."

"איזו גסות זו, לעשות דבר כזה מסניצנודאל הנחמד" חשב רני סמרטוטני, ויחד עם כלב העוגית חזר לבית העוגיות, וסיפר לכולם מה קרה. "חייבים להציל את סניצנודאל" אמרה רותי סמרטוטני. "אבל איך?" שאל רני סמרטוטני "הוקי קשר אותו לכיסא והדלת נעולה."

"נשב ונחשוב חזק" אמרה רותי סמרטוטני "מוכרחה להיות דרך כלשהי כדי להציל את הידיד הטוב שלנו." מר עוגית הביא מגש גדול עם סופגניות עם ריבה ועוד צלחת גלידת שמנת, כי כולם ידעו שיהיה להם קל יותר לחשוב אם יוכלו לאכול תוך כדי כך.

אחרי שויקי הקטן אכל חמש סופגניות ועוד שתי מנות גלידה הוא קרא "אהא! מצאתי דרך איך להציל את סניצנודאל."

"אז ספר לנו מהר, ויקי הקטן!" אמרה רותי סמרטוטני "מרוב מחשבה נפתחו כבר שני תפרים שבראשי." "זה יהיה קל מאוד!" צחק ויקי הקטן "את תאפי כדור

פורח מעוגית, רותי סמרטוטני, ניקח אותו לביתו של השדון הוקי. אני ואעלה עם הכדור הפורח על הגג. אז אקפוץ מהכדור הפורח, אשתחל דרך הארובה ואשחרר את סניצנודאל."

"זה נשמע רעיון מצוין, ויקי הקטן. אאפה כדור פורח מבצק רך ופריך, שיהיה קל ויוכל לעוף באוויר." רותי סמרטוטני ביקשה שיעזרו לה וכולם הפשילו את שרוליהם וניגשו לעבודה. אך מאחר שהתנור היה קטן מדי לכדור פורח גדול, עשו הרבה בלונים קטנים. כשהבלונים היו מוכנים הם היו כה קלים שעפו מהתנור מיד כאשר פתחו אותו. היה משעשע מאוד לרוץ אחריהם ולתפוס אותם. ואחרי שקשרו אותם כולם יחד, רותי סמרטוטני, רני סמרטוטני וויקי הקטן ואנשי העוגיות הלכו אתם לבית המוזר של השדון הוקי.

ויקי הקטן החזיק את החבל שקשר את הבלונים, ועף מעל גג ביתו של השדון. הוא קפץ על הגג ועזב את הבלונים, שעפו מיד עם הרוח.

"עכשיו אכנס דרך הארובה ואשחרר את סניצנודאל" קרא ויקי הקטן מהגג.

אך כשרק אמר זאת נפתח החלון של הקומה העליונה והשדון הוקי הוציא את ראשו.

לרדת.
רותי סמרטוטי, רני סמרטוטני ואנשי העוגיות נעשו
עצובים מאוד וגם ויקי הקטן היה עצוב כמוהם כי הגג

היה גבוה והוא לא יכול היה לקפוץ.
והשדון הרשע צחק מהם! הוא אפילו הוציא את לשונו
מולם, וזה דבר מאוד, מאוד לא יפה, אפילו בשביל
שדונים, שלעתים עושים דברים לא יפים.
"עכשיו תצטרכו להציל את ויקי הקטן יחד עם
סניצנודאל. ואם לא תהיו זהירים, אולי אלכוד את כולכם.
ואם אעשה זאת" גיחך השדון הוקי "אוכל את כל אנשי
העוגיות, עם נעליהם ועם כובעיהם."
"אתה פחדן!" קרא רני סמרטוטני "אתה מפחד לרדת
הנה. אילו באת לכאן הייתי נאבק אתך!"

"מה אמרת?" הוא שאל את רותי סמרטוטי.
"לא אמרתי כלום" ענתה רותי סמרטוטי.
"אז מי אמר?" שאל הוקי "שמעתי משהו על הצלת
סניצנודאל."

"אני אמרתי זאת" ענה ויקי הקטן כשהוא מביט על
השדון מהגג "אני אציל את סניצנודאל הנחמד, כי זה לא
נעים להיות לכוד על ידי שדון נבזה וקשור לכסא."
"הה.. הה.. הה.." צחק השדון הוקי בגסות "ואיך תעשה
זאת, הייתי רוצה לדעת, הרי אתה עומד על הגג?"
"זה פשוט" ענה ויקי הקטן "אכנס דרך הארובה ואבק
אתך. אז תהיה שמח שיישאר לך כוח להתיר את
סניצנודאל ולתת לו ללכת."

ואז השדון הוקי התחיל לצחוק כל כך חזק שהתגלגל
מהחלון לתוך החדר והמשיך לצחוק הרבה זמן. וכשחזר
לחלון אמר "חשבת על הכל, ויקי הקטן, פרט לדבר
אחד."

"ומה זה?" שאל ויקי הקטן.
"מה?" קולו של השדון הוקי רעם "אין כל ארובה על
הגג, כדי לרדת בה פנימה. זהו זה!" וכשויקי הקטן
הסתכל היטב, באמת לא עמדה על הגג כל ארובה.
והוא היה שם, גבוה על גג ביתו של השדון ולא יכול היה

החורגת, המלכה המרושעת, התחפשה לאישה זקנה
ובאה לבית שבו גרה שלגיה עם הגמדים. "וכשרותי
סמרטוטי גמרה את הסיפור, הוסיפה "אני רוצה
להתחפש ואלך לביתו של הוקי, כאילו אני מוכרת דבר
מה. וכשאהיה בפנים, אשחרר את סניצנדאל."
"כן" קראו כולם "רותי סמרטוטי צודקת. נשטה בשדון
הוקי וכשהוא יפתח את הדלת, נפרוץ כולנו פנימה
ונעזור לרותי סמרטוטי לשחרר את סניצנדאל."
וכולם קמו והלכו מהחורשה, וכשהוקי ראה אותם הוא
צחק לעצמו "הה..הה.. טוב מאוד. הם כבר לא יטרידו
אותי יותר."

"אא.. אינני מפחד" זעק השדון "אבל לא ארד למטה כדי
להיאבק אתך, רני סמרטוטני. אם תרצה, תצטרך למצוא
דרך לבוא הנה. אך לא תוכל לעשות זאת אף פעם, ולכן
לא תציל את סניצנדאל!"
"אתה עוד תצטער על מה שאתה עושה" אמרה רותי
סמרטוטי.
הוקי צחק וסגר את החלון.
"בואו למקום בו השדון הזה לא יוכל לשמוע אותנו"
אמרה רותי סמרטוטי "ואני בטוחה שנמצא דרך איך
להציל את סניצנדאל ואת ויקי הקטן גם יחד."
ואז היא ורני סמרטוטני ואנשי העוגיות הלכו לחורשה
הסמוכה והתיישבו בה כדי לחשוב שוב.
הם ישבו בשקט גמור, כי צריך להיות שקט מאוד כדי
לחשוב חזק. אבל בסוף אמרה רותי סמרטוטי "חשבת
איך נוכל להציל את סניצנדאל. אחר כך נחשוב איך
להציל גם את ויקי הקטן."
"איך נעשה זאת רותי סמרטוטני?" רצו האחרים לדעת.
"ובכן, האם אתם זוכרים איך אמה החורגת של שלגיה
הצליחה לפתות את שלגיה הקטנה?"
במשפחת העוגיות עוד מעולם לא שמעו את הסיפור
ולכן רותי סמרטוטי סיפרה להם אותו וסיימה "וכך האם